

AUTA VJÍŽDĚJÍ
DO LODÍ

—
Petr Hruška

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Auta vjíždějí do lodí

Petr Hruška

Znění tohoto textu vychází z díla [Auta vjíždějí do lodí](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Host v Brně v roce 2007. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Petr Hruška: Auta vjíždějí do lodí), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 1. 4. 2020.

OBSAH

<i>Neznámé usilování lidí...</i>	7
V PRUDKÉ BLÍZKOSTI	8
<i>Tundry a bordel...</i>	9
Zatímco jsme v kuchyni	10
Krádež	11
Alky	12
Ve středisku	13
Opel	14
Čaj	15
Nocleh	16
Titan	17
K horám	18
Ryzce	19
<i>Z mokrého hadru předjaří...</i>	20
Auta vjíždějí do lodi	21
NOCOVINA	22
<i>Lidé v noci...</i>	23
Kšiltovky	24
Vila	25
Ledviny	26
Partyzánské náměstí	27
Něva	28
Noční loď	29
Ostrava – Mariánské Hory	30
Úplněk	31
Večerní obchod	32
Krupkovitý sníh	33
RUCE V KRMÍTKU	34
<i>Opuštěný člověk...</i>	35

Sídliště Kamenec.....	36
Za Kamencem.....	37
Ptáčci.....	38
Hlídač.....	39
Den.....	40
Stěhovák.....	41
Pořád Adam.....	42
Po včerejšku.....	43
Zašlý reliéf.....	44
Co ještě chci.....	45
NEZNÁMÉ ÚSILÍ.....	46
<i>Převržená piksla</i>	47
Pět.....	48
Moje matka.....	49
Na okraji.....	50
Tvář.....	51
Volat Jarka.....	52
Řetězy.....	53
Oheň.....	54
Snaží.....	55
Planika.....	56
Po neštěstí.....	57

NEZNÁMÉ USILOVÁNÍ LIDÍ je temně krásné. Jak se v nich každou chvíli něco hne, jak se pro cosi, k něčemu a k někomu natahují, shýbají a narovnávají, jak u toho vydechují, kurvují i trnou něhou. Jak rozhrnují večer a hledí do něj, jak vcházejí do tmy, kymácivě a komicky spíš než neohroženě, a jak ze tmy přicházejí, se zvláštním chladem přes ramena. Jak pijí, jak pijí přímo z láhve a v jejich záklonu je němota světa i přihlouplá siláckost chvíle, jak pijí a potom poslouchají, kam to pití padá. Jak se celou noc míhají, šourají střídavě na záchod, přezkušují všelijaké provazy a petlice a pak hledí na ty jiné, spící s holými ledvinami. Jak najednou vidí, že nikoho nemají, jak najednou zahlédnou, že je někdo tady. Jak se řítí v automobilu, nasedají a vysedají, v tajemné blízkosti těch, kteří neznají cestu. Jak hovoří o modrém posunu světla, který vykazuje blížící se galaxie Andromeda, v tajemné blízkosti těch, kteří tu nádheru nikdy neuvidí, ale neuvidí ji *spolu*.

Ovšem taky jak stojí a zděšeně trčí, protože ruce narvali někam, odkud nemůžou, vzali do nich něco příliš velkého, co neunesou a co nejde pustit, a tak najednou ve směšném postoji začínajícího lyžaře cítí tu namáhavou marnost vlastního počínání. Jak se přistrkují i za cenu lží, nejpitomějších mód, mobilních a bankovních spojení, jen ať proboha alespoň chvíli nejsou sami. A jak couvají k dětem, k jejich velkému klidu a hubeným předloktím, uprostřed vřavy reklamní, poslanecké a pojišťovácké upřímnosti. Jak couvají do suburbiálních vyzáblin lesíků za městem, jen ať jsou proboha alespoň chvíli sami. Jak se umějí stočit, schoulit, vydržet „chvíli bez boha“, škrtnout sirkou v rukavici a pak zase obstarat chlast.

Na tom *počínání*, na těch prozatímnostech, provizorních vorech a bledých denních ohních, na tom, jak si člověk nevšimne vlastního neštěstí a zapíná knoflík košile, na tom mohu oči nechat.

V PRUDKÉ BLÍZKOSTI

Tundry a bordel, jak se pořád žije. A najednou si podáváme některou z matných věcí tohoto světa tak něžně a přesně, až psinec marnosti zaváhá tichem.

Zatímco jsme v kuchyni

Vjeli bychom do tmy
žluté větve nesázených javorů
sahaly by hrabivě
po autu
Někde na kraji
byla by tam počmáraná kaple
ale nemusela by být
ani ten vyhozený plech deště
nemuselo by tam být nic
Vystoupili bychom
stáli vedle sebe
bezradně a pevně
ve svetrech a ve světlech
nádherný kouř od úst
Teprve pak
bych sešel dolů
přeptat se na cestu

Krádež

Ty naše věci z odcizené tašky
jistě v závětrří u řeky
zklamaně házeli na jednu hromadu:
košili s kostkami,
obálky,
červenou ženskou sponu.

Jistě to leží někde na sněhu,
navždy, v nepotřebě.
Obálky se občas pohnou.
Modrá barva košile těžkne.
Kdy naposledy jsme byli
tak spolu?

Alky

v ty dny kdy
vlhký beton byl pořád zasviněn
kousky z odkvétajících stromů
jsme se několikrát sešli
v nezvyklé denní době
v nějakém bistru nebo baru
nedaleko od našeho společného bytu
přicházeli jsme každý
odjinud
sedávali naproti sobě
pozorovali své vystupující tváře
dnem nasvícené
poslouchali svá slova
odkud se berou
odkud v malých hejnech
stále přelétají
jako alky z nepřístupných útesů
u severních moří
dávali jsme si další
a další schůzky
v těch dnech zasviněných
kousičky odkvétajících stromů

Ve středisku

Kulturní středisko na nádraží
prázdná místnost s vázami
a regálem knih
nesmyslně tlustých
Za chvíli tady nebudem
vzdálený dusot
letící nebe
Pojď otevřeme spolu
Vlámské malířství 17. století
a chvíli se budeme dívat
na světélkující karafy
na cín svícnu
hrozny a nůž

Opel

V bazaru aut
najednou poryv spěchu
vítr bere slova
tráva u plotu běží pryč
chlápek před boudou
gestikuluje něco o životnosti
vlasy ukazují
každou chvíli jinam

Konec váhání —
tenhle opel
ten ještě uveze dva lidi
obstojnou rychlostí
podél strkanic
bezejmenných dálničních keřů

Čaj

Toto je čaj ze sněhu.

Nevím, jak to bude dál.
Jsou vraždy a obchody,
ohromné těžařské společnosti,
bílý smích poslanců,
oddělený život při velkých dětech.

Ted' vypij ten čaj,
co jsem uvařil
ze spousty sněhu.

Nocleh

tiráky řvaly jak hladová
noční zvěř
volala jsi na mne cenu
pokoje pro dva
chlápek od pumpy
kostnatý nevyspáním
nás pak vedl po strmém schodišti
Berlín Krakov Terst všechno
bylo za náma
nikdy jsem neviděl
tak úzký pokoj
když jsme se chtěli otočit
museli jsme se obejmout

Titan

Na Saturnově měsíci Titanu
je divoké metanové moře
z něž se vynořují
mrazivé oranžové skály
pravděpodobně

Přišla jsi mi to říct
s upřeným pohledem
ruce podél těla
Kolem stěn
výdřeva skříní

Pitomě žlutá trubka
kolik let

A teď
prudká nečekaná blízkost těch
kteří vědí
o moři na Titanu

K horám

Blížili jsme se k horám.

Možná jsme trochu přeháněli
tu rychlost,
možná jsme si toho měli vzít
víc s sebou,
ale je to jen na otočku,
v noci už budeme zase zpátky.
Mezi bankami,
velkými jak letadlové lodi,
mezi hernami,
malými jako každodenní prasárny.
V noci už budeme zase spadat
pod obecní úřad,
ve městě,
kde je všechno tak domluvené.

Proti nám se řítí televizní auto.

Je to jen na otočku,
pro pár průhledů
mezi večerními stromy,
kde uvidíme jeden druhého
pomalu přecházet.

Ryzce

Nebylo nic
jen čmáranice holých keřů
na okraji lesa
a smetí sýkor
a hroživé bílé světlo odpoledne
jak po dokončení světa
Potom našla
prvního ryzce
oranžovou skvrnu ve stáří trávy
a druhou
potom našel i on
potom nacházeli už pořád
pod čmáranicemi keřů
vyskakovaly skvrny
rozbíhaly se svědivě
kamkoliv hnuli pohledem
nestačili sbírat
Stáli
v dokončeném světě
sežehnuti oranžovým nadbytkem
podzimních ryzců

* * *

Z mokrého hadru předjaří
vyletěl hýl.
V tom záblesku zahlédneme,
že jsme stále spolu.

Auta vjíždějí do lodi

Auta vjíždějí do lodi
do vysokých bílých slabin
které se ani nehnu
v ohlušující slávě objemu

Napnutá lana háky panty my dva
po dlouhé cestě
lesklá dřina kovu
honáci vozů v mokrých košilích
Nesmírná vřava a přitom klid
silné skutečnosti
nemůžeme se odtrhnout
patří k nám
ten blivajz přístavního moře
a těžká čpící auta
pomalu vjíždějící do nehybných lodí

NOCOVINA

Lidé v noci. Ztěžklá, ležící těla, ohromný náklad země. Mezi valníky tmy bezcitná laskavost barů a čekáren. Dech, močení, zlodějina, utrhlý zpěv. Lidé v noci, horké neutuchající provizorium.

Kšiltovky

Už si nevzpomeneš co jsi říkala
tomu malému chlapci s mokkými kalhotami
který nevěděl kam jede
zatímco hlavy jeho rodičů
v kšiltovkách hokejových klubů
pravidelně tloukly o noční okna
tramvaje

Bylo taky jedno
co mu říkáš
šlo o to prostě mluvit
mluvit k němu
až do Zábřehu
než svým suchým pláčem
probudí nakonec ty hlavy
a než dostane jednu přes záda
na neznámé noční zastávce

Vzpomeň si
vzpomeň si tady ve tmě Zábřehu
co jsi mu říkala
vzpomeň si
na ta marná tramvajová slova

Vila

Je to všehovšudy desetiminutový
noční film
o jakési nádherné vile
a přece někdo malý zrovna zavolá
že chce přinést čaj —
tu průhlednou záminku nespících
jen aby se vědělo
že jsou tady
že leží vedle ve tmě

Když se pak vrátím
je po všem
a taková smělá vila to byla
s proskleným patrem
v jehož tichém světelném průvanu
může člověk sám
stát celá léta

Ledviny

Stahuješ spícím košile
přes měsíčně bílá záda
aby si nenachladli ledviny.

To je vše.
To je kristepane vše.
Vypadáš u toho jako zloděj,
cítíš, jak ti nepatří.
Poctivě sám na své viny.

Ráno sebou škubneš.
Žiješ, máš žízeň
a zakryté ledviny.

Partyzánské náměstí

Tolik zimních bot ve vietnamské tržnici
až to vysiluje
přespříliš bot i na velké severní město
bot na celou vietnamskou válku
Co všechno by se dalo zařídit
nakopnout a přejít
v tolika botách
kde už jsme mohli být
Kolem opilecké parčíky
v nichž se poflakují tlupy stromů
za nimi hliníkový jas
Den velký
jak složený jelen
leží na Partyzánském náměstí
Pak noc ukáže holý
měsíc
a je vidět zas jenom na krok
na jeden jediný krok
někam domů
v levných vietnamských botách

Něva

Za řeznictvím je Něva
a je stříbrná jako řeka vodky —
přišel s tím domů
a vidí jak se sype písek světla
písek hlasů
jak se sype písek ženiny ruky
do písku světla
a vidí
že tam Něva
už není

Noční lod'

děti se dají přenést
jsou lehké
a když se probudí zase usnou
černá trojčata spí přes sebe
na koberci v chodbičce
děti spí u dveří
kde se točí vítr
vedle strojovny pod lampou
ucho u plechu
u fleku od oleje
někdo zase nese další spící dítě
lod' řeže noční moře
a děti jsou tak lehké

Ostrava – Mariánské Hory

noční prodejní okna
igelitová taška
sezení u pump
lidem přicházejícím ze tmy
kolem čtyřiceti a víc
Mars je velmi blízko
nelze vyloučit
kryptoendolitotrofní mikroorganismy
tam pod kameny
někdo u pumpy má narozeniny
igelitová taška
střídavě se zvedají hlavy
nelze vyloučit
že skvrny na některých kamenech
znamenaají život

Úplněk

Zítřek je domluven
podívají se na sebe
noc se hrne jako tanker
nad baráky
Vstávají a jdou si lehnout
s oběma trhne
jak úplně jsou položeny
na peřině ruce
nemocného dítěte

Večerní obchod

Jídlo v kyselém zálivce světla.
Už za komunistů.
Dva druhy všeho,
dialektika fazolí, vína, čokolády,
kromě vodky.
Jídlo k sobě přitisknuté
jak ve zdi,
přes kterou pomalu leze zítřek.
A vždycky
byla vzadu ve skladu ženská.
Něco pokládala nebo nesla,
něco jednoduchého a důležitého
se tam hnulo,
jako by odtamtud vyvažovala
hlubinu noci,
zatímco člověku na řadě
baltické sardinky
neodvratně mizely v rukou.

Krupkový sníh

Vstal úplně ráno
aby doprovodil dceru k nádraží
nehezky sněžilo
a když se oranžová čepice
začala vzdalovat
najednou kouká
že je až příliš brzy
že ještě není otevřeno nic
ani trafika
je příliš brzy
na zprávy ze světa
na buzení opilců u vchodu
na pořádnou víru pořádné
zoufalství
na hovor
neboť v tuto sněžnou hodinu
snad ještě ani řeč není
je jenom tyčkovina lamp
nezaměstnanost města
a tichý zbytek spánku se ženou
v tuto hodinu
po vyprovození dcery

RUCE V KRMÍTKU

Opuštěný člověk vždycky zná cestu k velikému jezeru.

Sídliště Kamenec

vylezl a ožralý
narval obě ruce
do ptačího krmítka
aby nadrobil knedlík
ale na drobení
už nezbyl žádný prostor
tak stál
funící
s knedlíkem
s rukama v ptačím krmítku

Za Kamencem

Chlapcům plápolají košile
jak na kolech ujíždějí
konci srpna
Chlapcům plápolají košile
jak ujíždějí touze dospělých
nadělat z nich
smysl života

Ptáčci

Takové ty džbány s jeřabinami.

Celý den

domy narvané k prasknutí

odhodláním být spolu.

Navečer v živém plotu u pošty

neznámí ptáčci tak malí,

že nemohou nic změnit.

Hlídač

Po letech postávání v prolukách
a řvaní v průjezdech
sehnal místo
jenomže komu to říct
otec bývalý
komunista zmizel v Praze
jak mince ve výherním automatu
ostříhaná Soňa umřela měsíc
po svém děcku
a těm co ho kopali to říkat nebude
takže nikdo
ani netuší
že Adam je hlídač
hlídá celé noci
ví že každý má svůj život
drží psa
dívá se do tmy do listí
jestli tam nejsou kurvy zlodějské
občas si to řekne
občas krátce
zasvítí fasovanou baterkou

Den

ta vodka se jmenuje Luna
stromy tu mají hrozných haluzí
ta vodka se jmenuje Luna

a kdyby někdo sáhnul na moje děcka
zabiju

Stěhovák

Dostal ručník z domu.
Ručník s anglickým nápisem,
nic dalšího nechtěl,
všechno zajistí firma na stěhování nábytku,
se kterou bude jezdit.
Sílu má.
Jednou po hádce rodičů vyryl hluboko
do svého dětského stolu
vzteky nosorožce.
Jinak seděl a čekal,
co bude potřeba odnést.
Unesl gril, pití i otce.
Matčiny věci, když se stěhovala.
Pak před učilištěm urval zábradlí.
Bože ten kluk má tolik síly,
že by přestěhoval všechno sám.
Nikoho lepšího
ta firma nemohla najít,
než tohohle mlčícího mládence
s parádním ručníkem.

Pořád Adam

Vidím ho jak by chtěl rozumět
alespoň autům
Vidím ho jak jednoho jarního dne
nakonec povytáhnul převodovku
a držel ji poraněnými prsty
Nikdo mu neříkal
nikdo ho neprosil
Venkovská sobota
světélkovala jako Byzanc
byl silný vzduch
v něm vyčuhovala
nahá převodovka

Po včerejšku

Dnes zase viděl hory.
Vezli ho po včerejšku,
pokrčeného,
s rukama na aktovce.
Vezli ho kolem,
a tak se musel na hory dívat,
na zelenošedé snopy hmoty
a tmavost průsmyků,
na ten pohyb vevnitř tvaru.
Házelo to s ním,
slepený a nevyspalý,
chraplavě se vracějící z povyku včerejška,
díval se a díval,
nejednou i za svou ženu,
dnes viděl vysoké neporušené hory
za celou rodinu.

Zašlý reliéf

Lvi už tu nejsou.
Býka drtí pouze jejich tlapy,
a on anticky,
zhluboka umírá.

Bože chraň,
ať nezbloudím v místech,
kde se potulují jen
ti beznozí lvi.

Co ještě chci

Ve zprávách se oběsila
polská školačka.

Nemohu se tam dostat
přes další přicházející zprávy,
abych ji objal v kolenou.

A
malinko pozdvihnul.

NEZNÁMÉ ÚSILÍ

Převržená piksla s bílou, určenou k nátěru kostelního stropu. Vylitá barva na dlažbě ztuhla ve *vlastní předmět*, divoký bílý hadr.

Nehledám tu boha. Hledám toho natěrače s bílými prsty, ten nešikovný lidský pohyb.

Pět

Známe ty stoly přes celé odpoledne.
V pět hodin je potřeba někde zjistit
jak dál.
Lidé pijí nesvlečení,
už jdou,
jenom zjistí jak dál.
Hledí do lesku desky,
vlasy jim lezou přes límec,
pak se najednou zvednou,
jako by na něco přišli,
vycházejí ven
a jejich záda
jsou temná jak nikdy.

Moje matka

Na krev se vždycky dívala
opatrně.
Ne, neubíhala pohledem,
ale ani nepřihlídala,
zvědavě nebo věčně.
Lidi stáli na linu a drželi si ruce,
seděli na lehátku,
někde to teklo
a moje matka to otírala,
něco říkala
a dívala se tak opatrně,
jako by mohla všechno
snadno zvrhnout
do hrozně
směšnosti.

Moje matka je velmi unavená,
najdete ji vzadu,
leží u odpoledních seriálů.

Na okraji

V únoru se tu černají malé stavby.
Zahradní chatky,
bažantnice a rybářské boudy,
autobusové čekárny,
všechny ty banálně podepřené střechy
flikované plechem.
Stěny si škrábou záda
pazourami bezu.
Tady z drátu a plastických lahví
uděláš cokoliv.
Pospojuješ to, přichytíš
železo s dřevem.
Najdeš trubku, pomůžeš si.
Někdo tu u štěrkovny dělal jakýsi vor,
nabil do fošen strašné hřeby,
ohromné,
jako po soudný den,
jako na věčné časy.

Tvář

Ukrajinka spala stočená,
jako ten,
kdo umí šetřit místem a teplem.
Snad i snem.
Teď už zase sedí.
Skvrna v její tváři
vypadá jako stáří,
svědivý ekzém z dětství,
propuklá horečka,
skrývaný pláč.
Nebo jen otisk sedadla
mezinárodního rychlíku,
svištícího
nekonečnou plání
a němými rákosinami.

Volat Jarka

a předtím si připravit
dva tři důvody
pro které by neměl znova
začínat pít
pokusit se ho přimět k tomu
aby prodal ten dům
aby sešel dolů do zahrady
a nakrmil kočky
v nejhorším mu zase vyprávět
co dělá vítr
právě teď s pugéty šeríku
vepředu u schránek
a pak si do kalendáře poznamenat:
volat Jarka

Řetězy

Karlu Šiktancovi

Kola potřebují řetězy.
Automobil se stupidně propadá
do mouky zimního šera.
Les sleduje tu němotu.
Kleknout,
obejmout kolo.
Vzadu zavadit o něco ostrého,
pevného,
umazat rukáv.
Tři čtyři slova
bez vercajku, bez světla.
Najít zkřehlýma rukama
oba konce,
zaháknout,
pak provléct.
Ještě utáhnout.
Být svědkem ustupující nesrozumitelnosti řetězů,
tiché velikosti kola.

Oheň

Strašlivý nůž,
že by medvěda zabil.
Polévka rezavá jak štyrcet let.
Vlhké sirky v pracovní rukavici.
Žebrota klestí z listnáčů.

Všechno to vypadá dramaticky
a je to přitom pár stovek metrů
od garáží.
Člověk,
zdálky jednoduchý jak na jeskynní malbě,
stojí tu, kurvuje,
shýbá se a narovnává.

Remíz se chvíli zapomněl
v okounění,
ale už taky táhne odpolednem pryč.
Nic se nerozhodlo.
Jako něžný plevel
roste tu bledý oheň,
nakonec rozdělaný
uprostřed pracovního týdne
pár stovek metrů za garážemi.

Snaží

chlap se
snaží
směje se na děcko
ukazuje na srnky
má první pivo
hrne ubrus
krčí bundu
jak se
snaží
první pivo
jídelní vůz
mizí v ranním sněhu

Planika

Ráno ve starém přírodopisu věta:

*Planika,
keř pokrývající skalnatá místa,
má zcela odlišnou kůru,
louhajíc se v červenohnědých vláknech!!*

Dávná důležitost rozlišovaného světa.

Večer zjišťuješ,
že jsi celý den vlastně
mezi papundekly a vodami města
hledal planiku.

Nějaké červenohnědé vlákno,
na dva vykřičníky.

Po neštěstí

Zatím si dáte věci sem.

Kdosi udělal místo na polici,
v šuplíku nebo ve skříni.
A kdosi po neštěstí
sem pokládá svoje osobní věci,
ubohé a hrdé.

Jedno, co se přihodilo.
Jedno, v kterém sirotčinci to jsme.
Vše couvá před strašnou krásou
toho prozatím,
v němž někdo rovná zbývající věci.

Petr Hruška
Auta vjíždějí do lodí

Ilustrace na obálce KRs Studio/Shutterstock.com
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 1. 4. 2020

ISBN 978-80-274-0632-6 (epub)
ISBN 978-80-274-0633-3 (pdf)
ISBN 978-80-274-0634-0 (prc)